demà

"unim nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

CAL UNA LLEI MUNICIPAL FETA A CATALUNYA pàg. 4

CONVENI PROVINCIAL DEL METALL A BARCELONA pàg. 3

CONGRES UNIVERSITARI CATALA pàg. 2

Catalunya, 9 de març de 1978 Redacció i Administració: c/ Trafalgar, 10-2o, 2a

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (unificada amb la LLIGA COMUNISTA) Quarta Internacional. nº 18

ELS COMITÉS D'EMPRESA I ELS CONVENIS COL·LECTIUS

A les recents eleccions sindicals dèiem que, de cap manera es tractava de fer una pugna entre centrals, sinó que els objectius eren uns altres: imposar la plena llibertat d'organització obrera per damunt del decret-llei del govern, impulsar candidatures unitàries de les centrals de classe per derrotar als "grocs", fer arribar la convocatòria al màxim nombre possible de centres de treball i fer de les eleccions una ocasió per debatre les plataformes reivindicatives i prendre acords unitaris a les assemblees front als propers convenis i als límits salarials de La Moncloa. La utilitat i el sentit d'aquesta proposta es fan més evidents, ara que les eleccions ja son fetes i s'han començat a negociar, o estàn a punt de fer-ho, els convenis de ram (comerç del metall, construcció, arts gràfiques, químiques, metall, fusta...) Tots els objectius abans esmentats tornen a posarse a primer plà: cal aprofitar el sentiment unitari sorgit entorn de les negociacions per extendre les eleccions a totes les empreses que encara no n'hagin fet i, sobretot, cal coordinar els delegats de cada ram. Cada dia hi ha més treballadors i treballadores que estàn d'acord en que el resultat de les eleccions no s'acaba veient queací ha guanyat aquesta central i més enllà ha guanyat una altra, que cal que les centrals posin el seu treball en funció dels acords presos a les assemblees de fàbrica de zona i recollits i sintetitzats pels consells de delegats i els comités d'empresa. Consells i comités acabats d'escollir, plenament representatius i que, de cap manera, poden veure restringida la seva gestió als convenis d'empresa en un moment en que les negociacions i les mobilitzacions més importants es donaran, sens dubte, a nivell de ram. La tasca de començar a coordinar els delegats obrers, a fer reunions regulars de zona i localitat o comarca, és doncs una tasca doblement efectiva; d'una banda posibilita l'elaboració democràtica de plataformes unitàries discutides i assumides per tots els treballadors a les assemblees i, amb aquest exemple pot facilitar l'extenssió de les eleccions. D'altra banda és la garantia de que, a la negociació, les centrals sindicals no arribin a acords amb la patronal, presos a esquenes dels treballadors, com ja ha succeït (sanitat, fleques). No es tracta de contraposar qualsevol mena d'"assemblearisme" a les centrals, es tracta de que tots els treballadors puguin controlar la negociació dels seus convenis, desde les assemblees, mitjançant els delegats obrers, que, repetim-ho, s'han escollit per això i no per a signar cap xec en blanc a les centrals sindicals.■

Dos anys de pressó que recauen sobre tots

amnistia pels joglars!

La lluita no s'ha acabat

"Se reconoce el derecho a expresar y difundir la opinión, usando libremente la palabra, el escrito y la imagen...". Amb aquestes paraules –i altres, també molt boniques– es reconeix al Projecte de Constitució la llibertat d'expressió. En aquest sentit, el procesament i condemna de Els Joglars ens dona una lliçó magistral de dret constitucional:

Amb l'actual forma d'Estat amb les principals institucions franquistes que resten intocades i amb la UCD al govern, fins i tot aquells drets que siguin reconeguts a la Constitució, veuran limitat el seu exercici i correran el risc de ser trepitzats des d'el mateix aparell de l'Estat "democràtic", que –en teoria– existeix per a garantir-los. Els dos anys de pressó per als quatre "joglars" son una advertencia a tot el poble, la promesa d'una Constitució que proclami la "llibertat vigilada" per a tots.

Per això, cal dir que la lluita no s'ha acabat, sino que justament ara en que s'està descobrint tota la miseria del "consensus" a la ponencia constitucional i es produeix aquest atemptat a la llibertat d'expressió, això està obrint els ulls a molta gent. Necesariament, la mobilització per aconseguir la llibertat per Els Joglars tindrà de ser més amplia i més intensa que la que va precedir al Consell de Guerra i tindrà de continuar-se en l'acció de masses contra els projectes constitucionals de la UCD i AP, contra tots els intents de segrestar-nos i retallar-nos els drets conquerits amb anys de lluita contra el franquisme.

La manifestació del diumenge 12

El passat dia 2 de març, es cursava solicitud legal al Govern Civil, per a realitzar una manifestació a Barcelona el diumenge 12 de Març, a les 12 del mitgdia. Encapçalava la solicitud Emilia Amat, en representació del PTE, la solicitud comtava amb dotze signatures que corresponen a: els sindicats CSUT, USO, CNT i als partits PCT, PSAN, OIC, MCC, OCBR, CUM, FNC i la Lliga Comunista Revolucionària, per la que signava el nostre company Joan Zuriarrain. El recorregut previst va des d'el Arc de Triomf fins a la Plaça Universitat, per Rda. San Pere i Rda. Universitat. A hores d'ara, dimecres a la nit, el Sr. Belloch encara no ha overt la boca per a dir-ne rés, és a dir encara no l'ha prohibida, de manera que es poden enganxar els cartells a dins de tota legalitat (a dins de la poca tranquilitat que, en aquest pais, te dona la legalitat). Fem una crida a tots els nostres lectors, amics i simpatitzants, per a que prestin la seva màxima colaboració a la convocatoria d'aquesta manifestació que de cap manera es planteja com la "traca final" o el "dret a patejar" sino que vol –i pot– ser un inici o una mostra de la resposta adecuada que els partits obrers majoritaris tindrien d'haver donat al procés i, a la vegada, el començament d'una campanya de gran abast per aconseguir la llibertat per als Joglars, l'amnistia total i el plé reconeixement de la llibertat d'expressió. No cal dir que, sigui quin sigui el veredicte de governació, la LCR –per poc que sigui possible– impulsarà la celebració de la manifestació. El diumenge 12, a les 12, que no falti ningú!

Diada Internacional de la dona treballadora

ES COMENÇÀ AMB EL MÍTING

El darrer dissabte dia 4, com ja estava previst, se celebrà a les cotxeres de Sants la festa-miting convocada per la **Coordinadora Feminista de Barcelona**, dins la sèrie d'actes programats aquesta setmana en relació a la diada internacional de la dona treballadora que es commemora cada 8 de Març.

Malgrat la pluja i el mal temps, l'acte fou un èxit, doncs l'assitència va ser bastant massiva i la participació molt activa. Cal destacar la gran presència de dones principalment, i de gent del barri.

Les ponències es centraren en diversos aspectes de l'opressió de la dona, història del moviment feminista, treball domèstic i més en concret, sobre la situació actual de la dona treballadora, com a primera afectada per la crisi econòmica, l'atur i el seu no reconeixement com a **treballadora**. Les intervencions foren una mica llargues, encara que estem gairebé d'acord en el seu **contingut**. Però també pensem, que degut al caire de la Diada del 8 de Març, hagués estat molt més positiu un altre tipus d'intervencions, **molt més lligades a la situació actual i concreta de la discriminació de la dona al treball**: experiències i vivències de lluita de treballadores, assalariades o no, pel seu dret al treball i contra totes les lleis discriminatòries.

Després de les intervencions de la Mesa, s'inicià un torn de paraules, amb la participació del públic. En acabar, Marina Rossell, Elisa Serna, Lourdes Borràs i Txiki Berraondo, van donar el toc musical a l'acte, destacant l'actuació de les dues últimes, militants del moviment feminista, que amenitzaren la Festa amb les seves cançons sobre la lluita de les dones pel seu alliberament. Marina Rosell recordà el Consell de Guerra i la situació dels Joglars, i la lluita de tot el poble català per la llibertat d'expressió. Pensem que aquesta Festa-Miting, també fou una reafirmació a la pràctica, de lluita per imposar la llibertat d'expressió, d'altra banda, molt més trepitjada i negada a les dones.

Amb aquest acte doncs, s'ha iniciat la setmana de sensibilització i mobilització entorn la Diada Internacional de la Dona Treballadora. Quan aquest número de Demà surti al carrer, molts més actes i activitats s'hauran realitzat. Esperem, i la LCR ho impulsarà, la participació massiva del poble català, homes i dones, treballadors i treballadores, doncs la lluita per la **plena igualtat laboral de la dona**, esdevé avui dia una de les tasques fonamentals inseparable de la lluita del moviment obrer.■

MIMA B.F.

Comprometre a l'acció als sindicats i les organitzacions de masses

Per la lluita que s'obra a partir d'ara, cal que treiem les lliçons del que han estat els errors comesos fins ara, errors que han dut a que es fes el Consell de Guerra i s'imposesin fortes condemnes, sense topar amb una important reacció popular a les empreses i al carrer, llevat de l'acció dels estudiants, extraordinariament positiva i de la que en parlem més endavant. Les setmanes que van des de la detenció de l'Albert Boadella fins a la celebració del Consell estan presidides per l'actitud dels grans partits obrers i la poca capacitat del petits per canviar la situació. L'actitud dels partits obrers parlamentaris (PSC-PSOE-PSUC) ha estat basada en la negativa a un enfrontament amb l'exercit i tampoc amb el goverm Suarez. Tota la seva activitat ha estat repartida entre la pressió parlamentaria (telegrames, una apelació de Marta Mata, que arribarà tard i amb resul-

segueix a la pàg. 2

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA IV INTERNACIONAL LCR

3er. Congrés Universitari Català
UNA OPORTUNITAT PER AL CANVI?

Per la setmana del 10 al 15 d'abril està prevista la celebració a l'edifici Central de la Universitat de Barcelona de les sessions de treball i conclussions del 3er Congrés Universitari Català, que pretén seguir la tradició dels dos anteriors, celebrats l'un a començaments de segle i l'altre als anys 30 que portà a la Universitat Autònoma de l'època de la República.

El Congrés està dividit en dotze ponències que agrupen un ampli ventall d'aspectes universitaris:

1. Antecedents històrics fins el 1939
2. La Universitat, en el periode 1939-1976
3. Universitat i Societat
4. Els problemes de la docència
5. La recerca a la Universitat
6. Govern, administració, estructura i control de la Universitat.
7. Infraestructura i planificació territorial.
8. Finançament de la Universitat.
9. El professorat
10. Els estudiants
11. El P.N.D.
12. La Universitat en el procés de canvi actual.

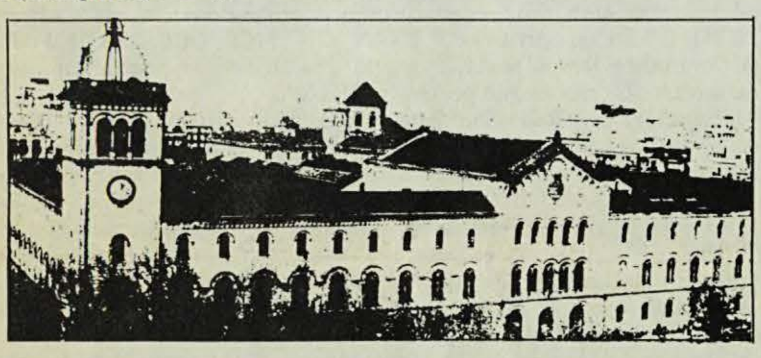
Les ponències s'admeten siguin presentades per universitaris o no, per part de qualsevol grup o col.lectiu. En aquest sentit el Congrés es presenta amb un caire plenament obert.

Al marge de les sessions oficials cal destacar l'existència de conferències amb assistència de representants extrangers i de la resta de l'Estat (Aranguren, etc...), així com les xerrades que desde la passada setmana s'estàn fent sobre la història del moviment universitari des dels negres anys 40 fins el període radical que culminà amb l'assalt al rectorat el 1969. També promet ser força interessant l'obertura del Congrés, a càrrec d'en Manuel Sacristán, que parlarà entorn la problemàtica treball manual-treball intel.lectual.

Hem d'informar també de la reunió celebrada recentment a Tarragona entre estudiants interessats en el tema de l'autonomia de la Universitat catalana i la descentralització administrativa. Es un tema forç a interessant ja que en molts dels models "autonòmics" que se'ns presenten no es planteja pas la descentralització financera, és a dir, la total sobirania de Catalunya a l'hora de decidir els recursos de la Universitat.

Aquest Congrés pot ser, sens dubte, una eina eficaç, en la delimitació de les diferents opcions avui existents sobre la temàtica universitària. I en aquest sentit cal assenyalar alguns aspectes fonamentals.

En primer lloc, la coincidència cronològica amb la celebració de Claustres a la Universitat Autònoma i a la Central i en el moment precís en que l'Estat central fa explícita la seva negativa a la Universitat de Catalunya, com un exemple més de la seva voluntat de combatre l'exercici dels drets nacionals, situen claraments la seva importància pràctica immediata.

D'altra banda, i des d'un punt de vista no tan directament polític, al que podríem anomenar "alternativa institucional", encara que sense perdre de vista els lligams existents, el Congrés permetrà un ample debat sobre els propis continguts, mètodes i funcions de la institució universitària, elements d'importància inqüestionable en qualsevol possible alternativa a l'actual crisi de la institució.

Es per això que, malgrat que el marc global del Congrés deixa sense questionar d'entrada tot un seguit d'aspectes que defineixen la universitat de classe, des d'aquí fem una crida a que tothom hi participi, enviant **comunicacions** –que seràn llegides junt amb les ponències) per tal de poder aprofondir en la via d'una universitat autènticament lligada als interessos de les classes populars.

De la mateixa manera pensem que ens cal deixar de banda tot el formalisme –que inclourà la presència de "l'Honorable" el dia de la inauguració– i anar realment al que ens interessa, sense fer-nos tampoc il.lusions sobre els resultats, ja que el que fora necessari seria una autèntica discussió per la base que permetés plasmar i concretar les orientacions generals que sortiràn del Congrés.

En concret, i per la nostra banda, defensem la necessitat en el terreny més general de les relacions Universitat-societat, de lluitar contra l'existència dels **patronats**, que es troben per damunt dels òrgans de la Universitat i en un lloc intermig entre aquests i l'Estat, així com la necessitat de celebrar un **Claustre General** de les tres universitats, que elabori l'Estatut de la Universitat de Catalunya, declari la oficialitat immediata del català (amb mides transitòries per l'aprenentatge de l'idioma) es revisin els continguts de les matèries i es lliguin a la realitat nacional de Catalunya, etc. ■

PEP ROCA

amnistia pels joglars...

tats previsibles) i els actes purament formals (convocatories "discretes" i sense cap interés pel 27 i el 1, l'encadenament del Comedia). Tanmateix, una cosa és clara, la ineficacia de la gestió parlamentaria i les pressions es fa cada dia més evident i, per això mateix, les direccions dels partits i sindicats majoritaris es veuen obligades a fer actes formals per no entrar en contradicció amb l'exigencia, cada dia més massiva, d'una resposta contundent. Dit això, cal veure –i autocriticar-se– quina ha estat la nostra manca de capacitat per convertir aquesta exigencia de resposta en un començament de resposta pràctica, encara que fos parcial. El que fan falta no son mes acords unitaris, purament formals i que no es duen a la pràctica, per justificar-se i tranquilitzar consciencies. El que fa falta, és que totes i tots nosaltres sapiguem donar forma i contingut a les ganes de lluitar que hi han entre els treballadors i el poble. Cal obtenir pronunciaments explicits per l'Amnistia als Joglars i la llibertat d'expressió a totes les seccions sindicals d'empresa, als comites d'empresa, als comités sindicals de ram i de localitat, a totes les asociacions de veins, etc., fent-los arribar a la premsa, centralitzant-los al Comité de Recolzament als Joglars i fent que aquests pronunciaments impliquin començar a passar a l'acció. De moment, si aconseguissim assemblees informatives a tots els llocs de treball i actes públics, a tots els barris, amb recollida de signatures i de diners i penjant pancartes als carrers i a les facanes de les empreses, centralitzant tot això al Comité dels Joglars, seria un gran pas per aquesta propera setmana. Es molt important deixar d'esperar que caigui rés del cel i posar-se, d'inmediat a treballar per fer coses que, per petites i parcials que semblin, poden contribuir totes plegades a variar la situació, a donar una realitat a les convocatories formals, la darrera de les quals es aquesta "setmana per la llibertat d'expressió". Cal fer tot el possible per a que, malgrat la poca voluntat dels que la convoquen, aquesta sigui una setmana de lluita per la llibertat d'expressió, l'inici d'una mobilització que no vol aturar-se fins aconseguir la llibertat pels Joglars i la garantia de que no hi hauran nous procesaments militars.

Els estudiants, com abans

Es calcula que a prop d'un 25% del cens estudiantil ha participat en les accions de la darrera setmana. Això és un éxit induptable i més si es té en compte que no es produia una mobilització d'aquestes caracteristiques, a la Universitat, des de 1975. Com abans, com quan sota el franquisme la Universitat fou un sector amb plena mobilització contra la repressió i per les llibertats democràtiques, de nou avui la Universitat ha sortir al carrer a defensar la llibertat. I això és important, ja sabem que els estudiants per si sols no poden fer recular al govern, al exercit o a la repressió, però la seva acció sino té el merit del que aconsegueix, té la virtud del que ens ensenya i ens fa recordar. Els estudiants ens mostren una vegada més quin ha estat el camí que ens portà a la fí de la dictadura, que imposà les eleccions del 15 de juny. Si aquest camí fou valid per aconseguir la relativa llibertat de que disposem, per qué no seguir confiant a la mobilització la conquesta de la plena llibertat?. Cada dia es veu més clar el que en podem treure d'aquestes Cortes dominades per UCD i AP, els principals partits burgesos, cada dia més units i més a la dreta. Front a l'impasse parlamentari, front als atacs a la llibertat que es fan des de les institucions franquistes, cal oposar, com abans, l'acció directa de masses, l'acció unitaria de les forces obreres i populars. Aquesta es la lliçó dels estudiants. ■

Pere Puig.

Volem votar a les municipals
CAMPANYA PER LA MAJORIA D'EDAT ALS 18 ANYS

La setmana del 13 al 19 de Febrer estava convocada pel "Consell de Forces Polítiques Juvenils de Catalunya", organisme composat per gairebé totes les organitzacions juvenils, des de burgeses (joventuts de la UCD), fins les obreres i nacionalistes revolucionaries, una setmana de mobilitzacions per tal d'aconseguir la majoria d'edat als 18 anys, abans de les properes elecciones municipals.

La campanya tenia l'Objectiu de pressionar a nivell de tota la joventut de Catalunya en el debat de la Llei Electoral Municipal, doncs durant aquella setmana es discutia a la "Comision de Interior" de les Cortes si s'acceptava el dret al vot a partir dels 18 anys.

La campanya però, es centrà en actes el més descentralitzats possible i cap, mobilitzador, des de l'encadenament de membres destacats d'organitzacions juvenils, fins tancades i actes amb els secretaris generals de tots els partits parlamentaris per a que es definissin sobre el dret al vot. Aquest tipus de campanya era promoguda principalment per les Joventuts Comunistes de Catalunya, cara a pressionar amb actes simbòlics la satisfacció d'aquesta reivindicació de la joventut. Aquesta actitut desmobilitzadora cal unir-la a l'actitut sectaria de JJ.SS., MJSC i JGRE, els quals configuraren un bloc front les JCC.

Nosaltres considerem que aquests enfrontaments entre organitzacions no beneficien en res al moviment, i en canvi, dispersen les forces.

Malgrat tot això, va haver-hi activitats a on la dinàmica desmobilitzadora fou superada en sentit positiu, com va ser la manifestació convocada per tots els partits polítics, centrals sindicals i organitzacions juvenils de L'Hospitalet. Cal destacar que d'entre les crides que es feren, una demanava la majoria d'edat a partir dels 16 anys. D'aquesta manifestació val mencionar, per allò "que hem entrar a la democràcia", l'actitut poc contemplativa dels xicots de Martin Villa, els quals no anaren amb "suavitats ni democràcies" quan es tractà de disoldre-la, i com a consequència, detingueren a un militant de les Joventuts Comunistes Revolucionàries, el qual després de poques hores fou posat en llibertat. També cal destacar actes com la tencada de joves al barri de Verdúm de Barcelona, organitzada per JCC, JGRE, UJM i JCR, amb una posterior convocatòria de manifestació, i altres actes semblants a Mataró, Santa Coloma...

Un balanç necessari

Nosaltres considerem que els actes simbòlics, buits de contingut i de massivitat, no són la única manera, ni la més adient, de mobilitzar la joventut pels seus drets.

Però si aquesta fou l'actitut general de les principals organitzacions juvenils obreres, el que ens sembla inadmisible és la paralització de qualsevol tipus d'acte amb l'excusa de que la Comisión de Interior de las Cortes ja ha acceptat el dret al vot a partir dels 18 anys. Pensem que l'acceptació d'aquest dret per part d'aquella comissió, **no significa res**: qui decideix és el ple de les Cortes, i encara no s'ha votat; només es recull el dret a vot, però no a ésser votat. Nosaltres no creiem en les falses dicotomies, per una banda la majoria d'edat i per l'altra el dret al vot. Per a nosaltres van indisolublement lligats i encara que pensem que això significa una victòria parcial, pensem que **cal prosseguir el debat i la mobilització de la joventut per a que la futura Constitució reculli al màxim els drets cívics, polítics, econòmics i culturals de la joventut.** (vegi's "Joven Revolucionario" nº 1, órgan de les JCR).

També hem d'assenyalar que la lluita pels drets de la joventut no només afecta a aquesta, sinó al co conjunt de la societat, al conjunt de les organitzacions polítiques que representen els interessos de la classe obrera i les capes oprimides de la societat: els partits obrers i les centrals sindicals principalment.

Cal prosseguir la mobilització

En aquest sentit, les Joventuts Comunistes Revolucionàries criden a la resta d'organitzacions juvenils obreres a **iniciar una campanya de sensibilització i mobilització, per tal que a la Constitució quidin recollits els drets inalienables de la Joventut.** Campanya que ha de tenir ressó i audiència a la resta d'estaments de la societat, principalment la classe treballadora, configurant així l'aliança revolucionària de la joventut i el proletariat.

Pensem que aquesta proposta, continuació i profundització de la lluita pels nostres drets, ha de ser recolzada per la resta d'organitzacions, des del "Consell de Forces Politiques Juvenils", que com a tal organisme coordinador ha d'ésser el centre impulsor d'aquesta campanya. Això només s'aconseguirà si les altres organitzacions (principalment les JCC) deixen d'utilitzar el Consell com un parlament juvenil: **només convertint el Consell en un organisme de lluita, podrem aconseguir la mobilització de tota la joventut de Catalunya pels seus drets.** ■

JOSEP MANUEL RODRIGUEZ

Miting-festa de la Coordinadora d'Empreses en Crisi

EL DIVENDRES DIA 10, MANIFESTACIÓ

El diumenge dia 5 tingué lloc el míting-festa convocat per la coordinadora d'empreses en crisi. Amb assistència de més d'un miler de persones s'inicià l'acte amb les salutacions de representants de les centrals sindicals que recolzàven. Parlaren la CSUT, que criticà durament el Pacte de la Moncloa, la UGT que denuncià el govern de la UCD i demanà el ràpid traspàs de poders a la Conselleria de Treball de la Generalitat; la AOA, amb una intervenció fortament sectària que arribà al límit al denunciar la coordinadora per estar impulsada per centrals "grogues", i criticà la desconvocatòria de la manifestació del dia 3; la USO va defensar la necessitat de manifestacions unitàries i massives i proposà una sèrie de mides per a lluitar contra l'atur i la crisi; la CNT va a intentar de nou polemitzar amb la AOA, el que va fer perillar l'acte; a continuació el representant de CC.OO. fou rebut amb crits de "abaix el Pacte de la Moncloa". Aquest anuncià una mobilització unitària per a fí de mes promoguda per les centrals sindicals. Seguidament prengué la paraula un membre del consell de fàbrica de la SEAT que explicà la lluita contra l'expedient de regulació, convocà a la manifestació i plantejà la necessitat d'una jornada de lluita.

El representant de la "Coordinadora" intentà calmar els ànims una mica tensos després de les anteriors intervencions, i insistí en la unitat de la classe treballadora per sobre de totes les divisions ideol.lògiques. Denuncià el govern d'UCD com a representant dels monopolis, i com a incapaç de donar solucions als problemes obrers (en aquest moment es cridà "govern dels treballadors").

Finalment, una companya de la Coordinadora parlà entre altres coses de la jornada del 8 de març, diada internacional de la dona treballadora, i de la necessitat prioritària de les dones de defensar el seu lloc de treball.

El míting finalitzà amb la crida següent:
- Acudir a la manifestació el divendres dia 10 a les 7,30 al mercat de Sant Antoni, fos o no autoritzada.
- Expressar la repulsa al consell de guerra contra Els Joglars.
- Recolzament econòmic a la Coordinadora.

A continuació actuà "La Salseta del Poble Sec" i entre peça i peça es llegiren els comunicats d'adhesió de diferents partits polítics. ■

PEP ROCA

Conveni Provincial del Metall de Barcelona

380.000 AFECTATS

En una reunió celebrada al Poble Nou assistiren representants de més de 50 empreses del metall.

A la zona centre, en una reunió preparatòria, hi acudien representants de 15 empreses. L'ordre del dia: informació i discussió sobre un projecte de plataforma acceptat en línees generals per totes les centrals sindicals de cara a la negociació del proper conveni provincial.

Aquest conveni, que afecta a més de 380.000 treballadors, es presenta en una situació de profunda crisi del ram. A les fàbriques que ja porten temps en crisi (Numax Roselson...) s'hi ha afegit SEAT amb la proposta de regulació de treball. Sense contar els incontables petits tallers en que els acomiadaments passen molts cops desapercebuts.

A aquesta situació si hem d'afegir la tancada posició de la patronal a l'hora de negociar, recolzant-se en els topalls establerts als acords de la Moncloa. El darrer conveni signat suposà un sou de conveni de 24.000 ptes. En el projecte de plataforma es parla de 33.000 ptes., xifra que trenca el límit marcat per aquells acords. Cal esperar que les centrals sindicals, fins i tot aquelles la direcció de les quals està més aferrisada en fer cumplir els pactes, no renunciin a lluitar per aconseguir el sou que els treballadors exigeixen.

D'altra banda, a la zona centre, diferents representants dels treballadors han plantejat la necessitat de que les plataformes reivindicatives incloguin la garantia del lloc de treball, el 100% en cas d'atur... al mateix temps es proposava que els parats fossin representats a les negociacions del conveni.

Un altre punt a tenir en compte és la necessitat de arribar a la unitat de tots els metalúrgics, els de les empreses grans i els de les petites.

Encara que algunes de les primeres ja han negociat el seu conveni, no per això han de deixar de recolzar els seus companys que es disposen a lluitar per les seves reivindicacions.

Per aconseguir aquesta unitat cal que el conveni sigui discutit i negociat per tots els treballadors, a través dels seus delegats representatius elegits a les darreres eleccions. I començar a convocar reunions per zones i comarques per discutir la plataforma reivindicativa. Només així es podrà caminar cap a la coordinació dels comitès d'empresa i la celebració de l'assemblea general de delegats del metall. S'ha proposat la data del 16 de març per a fer una assemblea de delegats de zona.

Les centrals sindicals han de recolzar amb totes les seves forces aquest protagonisme dels comités d'empresa. Sembla ser però, que en el ram, algunes centrals com CNT, UGT, CSUT estàn perque negociin les centrals, mentres que CC.OO. i USO defensarien que fossin les centrals, junt amb els delegats els que formessin part de la comissió negociadora del conveni. Nosaltres creiem que són els delegats els qui han de negociar és a dir, els representants directes dels treballadors, sent la participació de les centrals amb veu i sense vot a la comissió.

D'acord amb la tradició del ram, les centrals sindicals han d'impulsar la celebració d'assemblees decissòries de metalúrgics a totes les empreses i tallers, a fi de que la plataforma reculli les reivindicacions més sentides dels treballadors, es discuteixi i s'aprovi.

I si l'assemblea de treballadors és important per la discussió de la plataforma, també ho és per a decidir quins passos s'han de donar al llarg de la negociació. Tenint en compte que el recurs a la vaga de ram, les concentracions i manifestacions son les úniques armes de que disposen els treballadors per a fer recular la patronal. ■

M. GARCES

UCD vol subastar els diaris de l'ex Movimiento

L'alternativa: Premsa pública amb control democràtic

La Premsa del Movimiento va ser una poderosa cadena que centralitzava la informació del règim a gairebé totes les "provincies" de l'Estat Espanyol. La tasca era completada amb la CAR; La REM (Cadena Azul de Radiodifusión i Red de Emisoras del Movimiento).

Amb la desaparició del Movimiento va passar un temps en que ningú savia de qui depenien, després passà a dependre del Ministeri de Cultura i s'anomenà "Medios de Comunicació Social del Estado". Aquí s'hi agrupen per un cantó 4.000 treballadors i treballadores totalment preocupats pel seu futur, i per un altre centenars de nòmines incluides dins els "Servicios Centrales" i que serveixen per a pagar el premi de serveis prestats per diversos personatges durant el franquisme. Al mateix temps no hi ha cap control sobre les despeses i una molt mala gestió per part de l'actual direcció de l'empresa.

Són en definitiva 31 diaris que s'editen arreu de l'Estat, la meitat dels quals no són deficitaris. Es doncs una premsa pública que cal democratitzar i posar al servei dels treballadors i d'una lliure informació. I aquesta és la por del govern i la burgesia en general, que intenta privatitzar-los posant-los a subhasta per tal de que els diversos grups burgesos de cada localitat (son ells els únics que tenen diners) comprin els que funcionen i els deficitaris anirien condemnats a la seva desaparició. Pel que fa a Catalunya els periòdics de la Cadena són: "Solidaridad Nacional" i "La Prensa" a Barcelona, i els intercomarcals "La Mañana" a Lleida, "Los Sitios" a Girona i "El Diario Español" a Tarragona. Són deficitaris els dos de Barcelona, però cal recordar que, a les comarques de Tarragona i Girona, els diaris del ex-movimiento son els únics que s'editan allí. La incertesa de tots aquestos treballadors davant el seu futur, com hem dit és gran i l'empresa i el Ministeri de Cultura es neguen a donar qualsevol tipus d'informació sobre els seus plans.

L'únic que s'ha fet es crear a les Corts una subcomissió per trobar una resposta a l'actual situació. Aquí la UCD defensa fermament la privatització de la cadena. Dels primers debats d'aquesta comissió la premsa privada de tot tipus se'n va fer ressó desseguida, pronunciantse a favor de la privatització. Van portar aquesta ofensiva contra la premsa estatal diaris com l'ABC, El Pais, Diario 16 de Madrid i El Noticiero Universal, Mundo Diario i La Vanguardia a Barcelona. Davant tot això funciona una coordinadora estatal de treballadors que ha arribat a unes conclusions que recolzem totalment. La seva lluita va dirigida a anar contra la privatització i fer una premsa pública al servei dels treballadors, controlada pels que la fan i els que la reben.

Concretant-ho a Catalunya aquesta premsa hauria de dependre d'una Comissió Paritària formada per representants del Parlament de Catalunya, Organitzacions i entitats populars, Sindicats, i per altra part representants dels treballadors dels Diaris.

En quant a Barcelona s'haurien de renovar la maquinària i instalacions de "La Soli" i "La Prensa" i al mateix temps indemnitzar a la CNT per haver-li arrabassat la "Solidaridad Obrera" l'any 1938. Aquesta central reclaman el necessari per a reconstruir unes instal.lacions i rotatives de la mateixa categoria que les que tenien abans, ara envellides i gastades després de 40 anys d'imprimir "premsa blava".

Fem una crida als Socialistes de Catalunya, al Partit Socialista Unificat de Catalunya i als senadors de l'Entesa dels Catalans i a tots els partits i sindicats obrers per a que recolzin als treballadors de l'expremsa del Movimiento i lluitin per a que els 5 diaris de Catalunya d'aquesta cadena passin a formar part de la Generalitat, sota el control dels parlamentaris, partits i sindicats, i a els treballadors. Es una fita que ens hem de posar tots plegats per a caminar cap a disposar d'una major llibertat d'informació i acabar amb el monopoli dels grans grups capitalistes de la premsa. ■

Josep Monells

SOLIDARIDAD NACIONAL — BARCELONA, Jueves 2 de marzo 1978

La Prensa — DIARIO BARCELONES DE LA TARDE — Director: JESUS VAL JARRIN — JUEVES, 2 DE MARZO DE 1978 — 18 Ptas.

AGENDA MÍTINGS LCR-JCR

DIVENDRES: 17 de Març, 8 del vespre
MITING LCR-JCR al POBLE NOU (Barcelona)
Lloc: Cooperativa Pau i Justícia (Pere IV, 228)
Parlaran: Alícia Gutierrez i Alemany (Cté. Poble Nou)
Miquel Torné i Roca (Cté Nacional JCR)
Martí Caussa i Calvet (Cté Nacional LCR)

DIVENDRES: 10 de Març, 8 del vespre
MITING LCR-JCR a SANTS (Barcelona)
Lloc: Centre Social de Sants (Olzinelles, 30)
Parlaran: Elias Martin Luengo (Cté Sants-Hostafrancs)
Manuel Fernandez Nieto (Cté Nacional JCR)
Pau Pons i Sagrera (Cté Nacional LCR).

El projecte d'UCD és antidemocràtic i centralista

CAL UNA LLEI MUNICIPAL FETA A CATALUNYA

Les discussions a la comissió corresponent de les Cortes sobre la llei municipal ja han acabat, encara que sigui com el rosari de l'aurora. Per discutir sobre aquesta llei i sobre el projecte de bases per una llei municipal de Catalunya elaborat per la Comissió de Treball Municipal de la LCR, la redacció del "DEMÀ" ha entrevistat a dos dels membres d'aquesta comissió, en Salvador Montserrat i en Joan Font. Raons d'espai ens ha obligat a reduir una mica la xerrada que hem mantingut amb els dos camarades.

— Quina valoració feu de la llei municipal aprovada a la comissió d'interior de les Cortes?.

— Bé, ja en diferents articles en el "DEMÀ" i en el "COMBATE", així com en documents conjunts amb altres organitzacions, hem denunciat el contingut profundament antidemocràtic del projecte de llei, inclús amb les esmenes admeses per la ponència de la retirada de la fiança per candidat, dret de vot als 18 anys, etc. Hem d'afegir també i amb tota claretat que aquesta llei suposa una nova agressió contra la sobirania nacional de Catalunya, perpetuant la divissió provincial i mantenint les Diputacions contra la divissió comarcal i negant-nos el dret a dotar-nos d'una llei municipal pròpia.

Però tot això, que ja era d'esperar per part de la UCD i els sectors situats encara més a la dreta, resulta escandalós quan es recolzat en el fonamental pel partits obrers majoritaris, de manera especial el PSOE i el PSC. Aquests partits —i també la "minoria catalana" d'en Pujol i en Verde Aldea— van pactar d'entrada els aspectes principals d'aquesta llei amb en Suárez a canvi de la promesa de convocar les eleccions abans de l'estiu. Hem vist ja el cas que fa el govern dels pactes i les promeses, trencant aquestes a darrera hora per tal de facilitar una aliança amb Aliança Popular i ajornant encara més les eleccions, anomenant un nou batlle —de la UCD, és clar— per a Madrid, etc. El plat de llenties que Suárez va prometre a els socialistes ha resultat podrit, malgrat l'escandalós repartiment de batlles i ajuntaments que, al marge de la voluntat popular, aquesta llei fa possible.

— Heu parlat del dret de Catalunya a elaborar la seva pròpia llei municipal. Per què aquesta insistència en aquest punt?. No resulta una mica utòpic això en la situació actual?.

— Pensem que no tant sols no es utòpic, sinó que constitueix la millor manera de concretar la sobirania del poble de Catalunya en un aspecte cabdal, el de l'organització de la vida municipal. Cal també recordar que el 1934 el Parlament de Catalunya existent a l'època va elaborar una llei municipal pròpia que era de les més progressives del seu temps, tot i institucionalitzant el dret de cada ajuntament a dotar-se d'una Carta Municipal específica, reconeixent el dret de referendum, de veto, d'iniciativa popular i de revocació del consistori. Totes aquestes questions, unes més que altres, son també discutibles tal com eren formulades, per exemple, el dret de revocació sols era possible utilitzar-ho si es feia a tot el consistori en bloc. No cal dir que mai va ser possible revocar ni un sol ajuntament...

— La Comissió de Treball Municipal de la LCR ha elaborat un "Projecte de bases per una llei municipal per a Catalunya". Quins son els criteris que heu utilitzar per fer-la?.

— Parlar de criteris es sempre complicat. De tota manera podem dir que, esencialment hem intentat de definir un projecte bassat en la garantia de la més completa autonomia municipal en tots els terrenys respecte del govern central i de la Generalitat, a la vegada que s'intenta institucionalitzar d'alguna manera el control obrer i popular —pel mitjà de les AA.VV., sindicats, comités d'empresa i les assemblees dels veïns i veïnes, etc.— sobre els ajuntaments que surtin de les eleccions. Al mateix temps es tracta d'obrir la possibilitat d'un nou model d'organització de la vida col.lectiva, lluitant contra els grans monstres urbans com l'àrea de Barcelona i, també contra l'existència de municipis deprimits a les àreas rurals o a les ciutats i polígons-dormitori. Som conscients però de que això no és possible fer-ho únicament centrant el punt de mira sobre l'àmbit, per dir-ho d'alguna manera, "institucional", pero aquest terreny es també important pel treball de les forces obreres. Sense fer-nos cap mena d'il.lusions sobre les possibilitats de la intervenció en els Ajuntaments, creiem que els regidors/es dels partits obrers tenen un ampli camp de possibilitats d'una gestió més favorable als interessos de la classe obrera i dels sectors populars sobre tot si es posa l'accent fonamental en la mobilització autònoma i independent d'aquests com a arma fonamental de la conquesta de les reivindicacions. Així pensem que s'ha de combatir a fons qualsevol intent d'assimilació als ajuntaments de les associacions de veïns o altres organismes similars; ben al contrari aquests han de continuar sent —reforzant-los— marcs unitaris i autònoms d'organització pròpia dels veïns i veïnes.

— Tot això que dieu sembla interessant però potser una mica general. Podeu concretar, encara que sigui de forma resumida, alguna cosa de les que heu dit?.

— Tens raó. Bé, concretant direm que en primer lloc defensem el dret de cada ajuntament a elaborar la seva Carta Municipal en la que els veïns i veïnes de cada poble, vila o ciutat organitzin lliurement la seva vida col.lectiva. En aquest sentit cap llei municipal o d'altre mena podrà limitar l'autonomia municipal en le seu àmbit. Això vol dir, és clar, la supressió de la "ley de régimen local" i del cos estatal de funcionaris municipals, així com dels governadors, etc.

En segon lloc, creim que la distribució actual de les institucions municipals en el territori de Catalunya s'ha de modificar profundament en un doble sentit sobre la base del restabliment de la divisió comarcal. D'una banda, creiem que a les ciutats de més de 100.000 habitants s'ha de passar a la formació de **Juntes Municipals de Districte** concebudes com unitats base del poder municipal, dotades de l'autonomia necesaria per a poder decidir dins del seu àmbit territorial. En aquest sentit, veiem l'ajuntament de Barcelona, per exemple, com una mena de federació de districtes fets després d'una remodelació dels existents en l'actualitat segons els districtes reals, vius. A les comarques, creiem que per a substituir les actuals Diputacions s'hauria d'anar cap a la formació d'**Assemblees Municipals de Comarca**, amb representació proporcional de cada un dels ajuntaments que la formen, encarregades de decidir, planificar i gestionar els serveis i funcions comuns en l'àrea de cada comarca.

En tercer lloc, pensem que el funcionament dels consistoris hauria de ser absolutament obert a la fiscalització i el control dels seus habitants i, a la vegada, tots els càrrecs municipals amb poder de decissió haurien d'ésser elegits. Els ajuntaments haurien de tenir plena capacitat de fiscalització i control de les activitats policiaques i militars de qualsevol tipus dins del seu territori...

Salvador Montserrat i Joan Font.

Per acabar, no cal dir que per assegurar realment tot això cal que els ajuntaments gaudeixin d'una autonomia financera efectiva i que, a la vegada sigui suficient per garantir les necessitats dels seus habitants modificant les desigualtats actuals en serveis, equipaments, etc.

— Però per fer tot això, és evident que caldrà dur una batalla molt dura a les eleccions per guanyar a la dreta. Cóm veieu a Catalunya el problema de la unitat de les forces obreres?.

— La cosa està bastant negra. Ja es coneguda la posició dels socialistes d'anar sols i la del PSUC de buscar un pacte amb els primers i amb en Pujol. Per altre banda, OCE(BR) proposa una candidatura d'unitat comunista contra els socialistes i els comunistes....etc.

De tota manera, i encara que sigui parcialment s'han encetat algun tipus d'activitats unitàries al voltant de la batalla per la convocatòria immediata de les eleccions i de la denúncia de la llei que es discuteix a les Cortes, amb tot un seguit de partits de l'anomenada "extrema esquerra" que segurament es podra ampliar amb mobilitzacions i permetràn de mesurar les possitilitats reals d'un acord electoral efectiu i que faci de la unitat de les forces obreres sense exclussió una de les seves senyeres de combat. A això caldrà afegir-hi la lluita contra l'austeritat, etc.■

entrevista, fotos J.Monells

Un film a veure

UNA CANTA, L'ALTRA NO

CINE PUBLI-2

Direcció . . . . Agnés Varda
Guió . . . . Agnés Varda

Se'n parla molt aquests díes d'aquesta pel.lícula de l'Agnès Varda. I amb tota la raó!. El film relata la història de dues dones, Pauline (17 anys) i Suzanne (22 anys), unides per la tragèdia de la segona, mare de dos fills, que es troba sola i indefensa quan el pare dels seus fills se suïcida. Pauline era estudiant, però sommia en marxar de casa i dedicar-se a cantar. El drama que han viscut juntes però, les separa, doncs Suzanne torna a casa dels ses pares, al camp, i Pauline comença a cantar arreu de França. Deu anys més tard, casualmente es retroben a una manifestació a favor de l'avortament. A partir d'aquí, l'antiga amistat es consolida, i encara que els seus camins són totalment diferents i sovint passa molt temps sense veure's, la forta relació i comunicació establerta lliurement entre elles, no minva, al contrari, se senten estranyament unides.

La pel.lícula ens va mostrant el desenvolupament d'aquestes dues vides, amb una fotografia perfectament harmoniosa i amb una senzillesa que gairebé esdevé tràgica.

En resum, és la història de dues dones qe **han aprés a existir d'una manera autònoma, a ésser elles mateixes**. Això és precisament el que uneix tan profundament Pauline i Suzanne, els quals caràcters i maneres de viure són alhora contradictoris i complementaris, però ambdues lluiten per tenir la seva pròpia existència com a persones, con a dones. Agnès Varda, a diferència d'altres directors/res feministes, ens sorpren per la seva irrevocable llibertat front tota pretensió de donar-nos un "catecisme". A la seva història, també existeixen personatges masculins i ens agrada aquesta representació de la realitat, doncs l'univers femení no pot disociar-se del masculí. Aquest sol fet, **determina la validés i la correcció del plantejament de tot el film**, ja que descriu una sèrie de personatges femenins i masculins, com mai abans ho havia fet el cinema francés

Un altre aspecte important de la pel.lícula, és l'exaltació en valor, en valor intrínsec de l'ésser femení, la pròpia alegria de l'embaràs, distingint-ho de la dimensió moralista que sempre ha servit per emmascarar-la. Ens revela la diferència fonamental entre el fet natural (ser mare) i el pretés instint de la natura: l'instint maternal.

En definitiva, pensem que "L'une chante, l'autre pas", és una pel.lícula obligatòria de veure, doncs n'hi ha ben poques que mostrin d'una manera tan delicada i realista, l'opressió de les dones i la lluita d'aquestes pel seu reconeixement com a persones totalment completes, i no només en un aspecte socio-econòmic, sinó també personal.■

MIMA B.F.

llibertat d'expresió! boadella al carrer!

L'empresonament d'Albert Boade- i el seu procesament per la jurisdic- mil.litar, juntament amb 5 actors s del grup teatral "Els joglars", acu- s tots ells de proferir insults contra Forces Armades en l'obra teatral a torna" —que narra l'execució de nz Ches, realitzada el mateix dia que de Puig Antich—, constitueix un **nou mptat contra la llibertat artística i, s en general, contra la llibertat xpressió de tots els ciutadans.**

El caracteristic d'aquesta agressió ntra un dret democrátic elemental és e ha estat **realitzada per l'Exèrcit**, a vés d'una decisió de la capitania eral de Catalunya. La intervenció de toritat militar es produí **després que Ministeri de Cultura i l'autoritat ernativa haguessin autoritzat l'obra,** qual s'estava representant des de feia s messos.

Aquest fet és una nova mostra dels bits antidemocràtics que impregnen erarquia i la institució militar, i des- nteix una vegada més les afirmacions bre una suposada neutralitat i "voca- democràtica", alhcra que manifesta m, en el fonamental, l'Exèrcit actual ueix sent el forjat i educat sota la tadura. L'empresonament i prccesa- nt de l'Albert Boadella per les seves tivitats artístiques demostra les ormes **prerrogatives que encara té xèrcit, les quals li permeten d'inter- nir en els asumptes cívils** amb la coar- da de defensar la seva integritat i els s interessos, tal com ja va pasasr amb periodista Huertas Claveria. També fa cs dies que hem vist com a Girona detingut i processat un grup de ils pel fet de repartir octavetes, en quals es demanava l'alliberament n soldat detingut i el reconeixament s drets democràtics dins dels quartels

El silenci del govern front al cas de ls Joglars" no es casual, **s'inscriu dins na política dirigida a limitar les bertats**, la qual inclou el facilitar la ervenció arbitrària de l'Exèrcit i la a ingerència dins la vida cívil. Això remarcat pel fet que l'Exèrcit sigui deis temes considerats intocables i e el govern no dubti en utilitzar xèrcit i les ordenances militars con- les vagues, en asos excepcionals: cent militarització de la policia muni- pal de Madrid, utilització de personal litar en la vaga del transport de Sara- ssa....

Tampoc podem deixar de denunciar **silenci encobridor de Tarradellas.** La a negativa a plantejar la llibertat de adella en el curs de la recent trobada nb el capità general de Catalunya. Al teix temps, **la passivitat i el mutisme l Consell Executiu** de la Generalitat marca el control que sobre ell tenen s forces burgeses.

El cas Boadella posa sobre la taula l'exigència de la plena llibertat d'expressió en el que fa referència a l'Exèrcit i la reducció dels seus poders a l'àmbit estrictament militar. Tot això planteja amb urgència: la DEROGACIO DEL CODIG DE JUSTICIA MILITAR y la DISSOLUCIO DELS TRIBUNALS MILITARS ESPECIALS, juntament amb la creació d'una JURISDICCIO UNICA, **formada per jutges i tribunals elegits lliurament per la població.**

Però aquest acte contra les llibertats protagonitzat per l'Exèrcit no és un fet aillat. En les últimes setmanes s'ha produit una **cadena d'aconteixements que tenen un mateix significat: retallar les llibertats a les quals els treballadors i el poble s'han fet acreedors a través de la seva lluita.** Així, després de l'assassinat d'un jove comunista a Málaga durant la jornada de mobilització per l'autonomia andalusa, el govern treia la conclusió de restringir el dret de manifestació sobre el tema de les autonomies. La recent censura a la intervenció d'alguns intelectuals a la TV, demostra que aquest organisme segueix sent un feude del govern i de la dreta més reaccionaria, front a la qual cosa és inoperant el Consell Rector creat fa poc de temps i controlat per la UCD. Per últim hem vist com el partit del govern i la dreta impedien la derogació de la pena de mort en la discussió del Senat.

De tot això es dedueix, una vegada més, que estem assistin a **pla premeditat de retallar els drets democràtics i conservar quasi intactes les institucions repressives, judicials i part de la legislació antidemocràtica i repressiva heretades de la dictadura.** I aquest projecte d'establir un Estat fort que s'aixequi com una muralla enfront de les aspiracions democràtiques dels treballadors i el poble, s'ha vist refrendat totalment pels acords del Pacte de la Moncloa.

I els diputats obrers catalans i de la resta de l'Estat que són presents a les Corts?: fins ara no han utilitzat el seu escó per a denunciar l'agressió i defensar la llibertat d'expressió. Aquest és el seu deure, per això doren elegits.

La manera d'impedir que prosperin els plans antidemocràtics del govern és **respondre a cada agressió amb la mobilització.** Aquest ha estat el camí emprés pels treballadors de l'espectacle davant la detenció d'Albert Boadella, els quals realitzaren una sèrie d'accions i aturs que culminaren en una vaga general del ram a Madrid i a Barcelona, el dia 22 de desembre i en accions solidàries a altres ciutats de l'Estat Espanyol.

Però Boadella segueix empresonat i segueix també el procés contra ell i els 5 companys de "Els Joglars". L'Assemblea Permanent de l'Espectacle discuteix la possibilitat de noves accions. Les centrals sindicals, les Associacions de Veins i les altres organitzacions de masses, juntament amb els partits obrers han de donar suport a les seves iniciatives d'acció. Els treballadors de l'espectacle estan plantejant la possibilitat d'una **manifestació central per la llibertat de Boadella. Els sindicats i els partits obrers han de pendre la iniciativa d'impulsar aquesta convocatòria.**

Secretariat Nacional de Catalunya de la

LCR

IV internacional

¡ libertad de expresión !
¡ boadella a la calle !

El encarcelamiento de Albert Boadella y su procesamiento por la jurisdicción militar junto con 5 actores más del grupo **teatral "Els Joglars", acusados todos ellos de proferir insultos contra las Fuerzas Armadas en la obra "La torna" –que trata de la ejecución de Heinz Ches realizada el mismo día que la de Puig Antich–, constituye** un nuevo ataque contra la libertad artística y más en general contra la libertad de expresión de todos los ciudadanos.

Lo característico de esta agresión contra un elemental derecho democrático es que ha sido realizada por el Ejército, **a través de una decisión de la capitanía general de Catalunya.** Después de que la autoridad gubernativa y el Ministerio de Cultura hubiesen autorizado la representación de la obra **–que venía realizándose durante dos meses–, se produjo la intervención militar.**

Este hecho es una nueva muestra de los hábitos antidemocráticos que impregnan a la jerarquía y la institución militar, y desmiente una vez más toda la palabrería sobre su supuesta neutralidad y "vocación democrática". Al tiempo que manifiesta que, en lo fundamental, el Ejército actual sigue siendo el que fue forjado y educado bajo la dictadura. Pero lo que es más grave: el encarcelamiento y procesamiento de Boadella por sus actividades artísticas, muestra las enormes prerrogativas que todavía posee el Ejército, que le permiten intervenir en los asuntos civiles con la coartada de defender su integridad e intereses, **como ya ocurrió con el caso del periodista barcelonés Huertas Clavería. Y hace unos días hemos visto en Gerona, como un grupo de civiles era detenido y procesado por repartir octavillas en las que se pedía la liberación de un soldado detenido y el reconocimiento de los derechos democráticos dentro de los cuarteles.**

El silencio mantenido por el gobierno **frente al caso de "Els Joglars" no es casual,** se inscribe dentro de su política dirigida a limitar las libertades, en la que **se incluye facilitar la actuación arbitraria del Ejército y su ingerencia en la vida civil. Esto lo subraya el hecho de que el Ejército sea uno de los temas declarados intocables por decreto gubernamental, y que el gobierno no dude en utilizar en situaciones extrema al Ejército y las ordenanzas militares como arma contra las huelgas: reciente militarización de la policía municipal en Madrid, utilización del personal militar en la huelga del transporte en Zaragoza....**

No podemos dejar de denunciar, asímismo, el silencio consentidor de Tarradellas. **Su negativa a plantear la libertad de Boadella al capitán general de Catalunya, en una reciente entrevista con él mantenida. Y junto a ello,** la pasividad y el mutismo del Consell Executiu **de la Generalitat, que resalta su control por las fuerzas burguesas.**

La plena libertad de expresión en lo relativo al Ejército y la restricción de los poderes de éste al ámbito estrictamente militar, son exigencias democráticas elementales, que el caso Boadella pone sobre la mesa. Y ello plantea con urgencia: **LA DEROGACION DEL CODIGO DE JUSTICIA MILITAR y la DISOLUCION DE LOS TRIBUNALES MILITARES ESPECIALES.** Junto a la creación de una jurisdicción única, compuesta de jueces y tribunales elegidos libremente por la población.

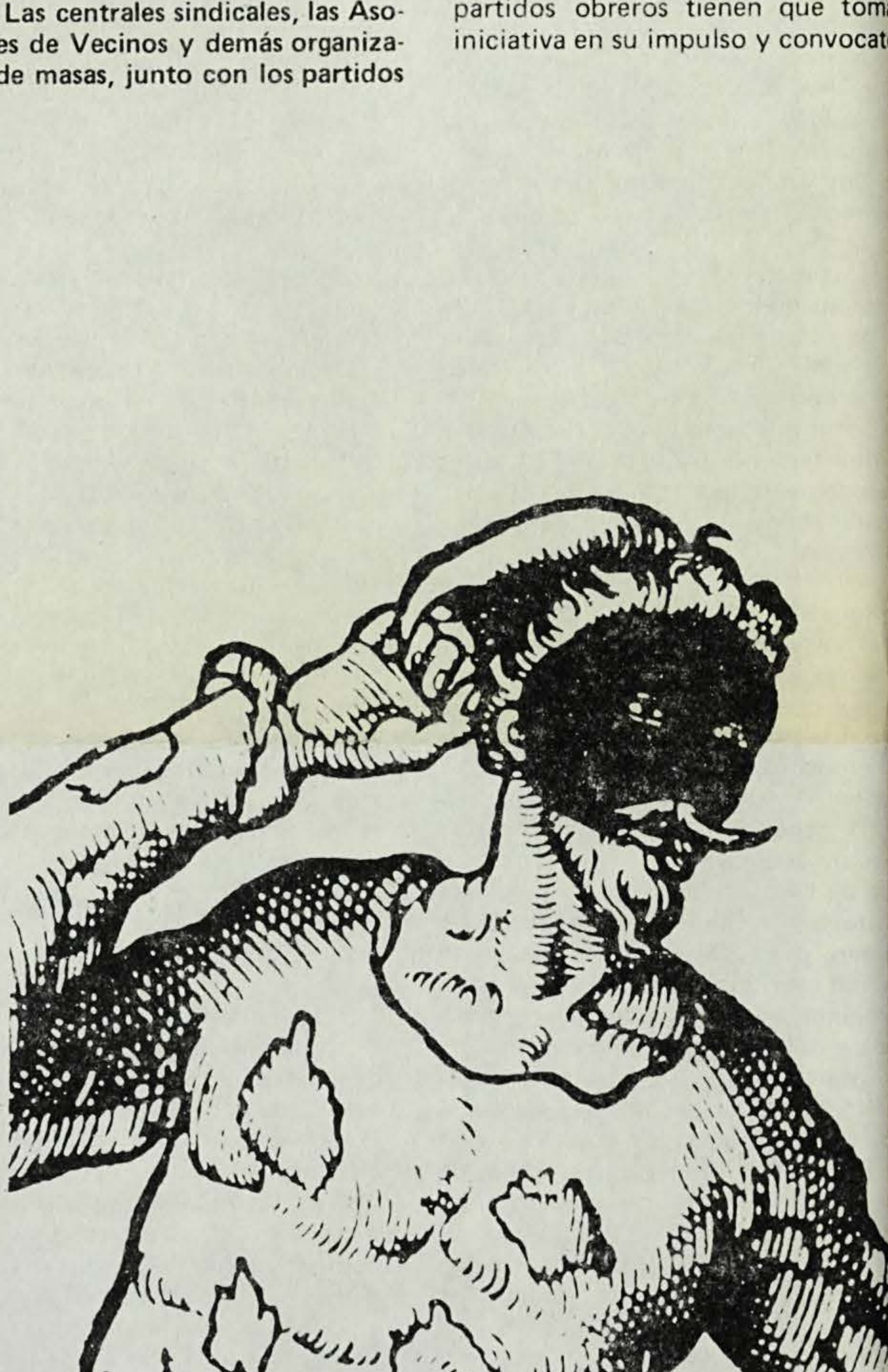
Pero, este acto contra las libertades protagonizado por el Ejército, no es un hecho aislado. Durante las últimas semanas se han producido una cadena de acontecimientos que tienen un mismo significado: recortar las libertades a las que los trabajadores y el pueblo se han hecho acreedores a través de la lucha. **Así, tras el asesinato de un joven comunista en Málaga, durante la jornada de movilización andaluza por su autonomía, el gobierno sacaba la conclusión de restringir el ejercicio del derecho de manifestación para el tema de las autonomías. La reciente censura a la intervención de varios intelectuales en la TV, muestra que ese organismo sigue siendo un coto del gobierno y la derecha más reaccionaria –frente a lo cual es absolutamente inoperante el Consejo Rector recientemente creado, que se halla controlado por la UCD. Y en fin, hemos visto como en el Senado el partido del gobierno y la derecha franquista impedían la derogación de la pena de muerte.**

De todo ello se desprende, una vez más, que asistimos a un plan premeditado de limitar los derechos democráticos, ordenando un sistema de libertades recortadas y salvaguardando casi intactas las instituciones represivas, judiciales y parte de la legislación antidemocrática y represiva heredadas de la dictadura. **Y ese proyecto de establecer un Estado fuerte, que se levante como** una muralla frente a las aspiraciones democráticas de los trabajadores y el pueblo, ha encontrado un refrendo total en los acuerdos del Pacto de la Moncloa.

¿Y los diputados obreros catalanes y del resto del Estado presentes en las Cortes?: hasta ahora no han utilizado su escaño para denunciar la agresión y defender la libertad de expresión. Ese es su deber, para ello fueron elegidos.

La forma de impedir que los planes antidemocráticos del gobierno prosperen, es responder ante cada agresión con la movilización. Tal ha sido el camino tomado por los trabajadores del espectáculo ante la detención de Boadella, realizando acciones y paros que cuajaron en una huelga general del ramo en Madrid y Barcelona el día 22 de diciembre y en acciones solidarias en otros lugares del Estado Español.

Pero Boadella sigue encarcelado, y sigue en pié el proceso contra él y sus cinco compañeros de "Els Joglars". L'Assemblea Permanent de l'Espectacle **discute las posibilidades de nuevas acciones. Las centrales sindicales, las Asociaciones de Vecinos y demás organizaciones de masas, junto con los partidos** obreros deben apoyar sus iniciativa[s] acción. La posibilidad de una mani[fes]tación central por la libertad de Bo[adel]la está siendo planteada por trabaja[dores] del espectáculo. Los sindicato[s] partidos obreros tienen que toma[r la] iniciativa en su impulso y convocato[ria].

Secretariado Nacional de Catalunya de la LCR

IV internaciona[l]